జ్వలిత

ఆకాశ వీధుల్నించి కురిసిన అమృతధారలతో అభ్యంగన స్నానం చేసిన ప్రకృతి రివ్వున వీస్తున్న చలిగాలికి సన్నగా వణుకుతూంది. ఎరుపు చుక్కల తెల్ల తివాచీలా ఉన్న పారిజాతాల మీద కొబ్బరాకులపై నిలిచిన నీటి చుక్కలు గాలితెర స్పృశించినప్పుడల్లా పరవశంతో జారుతున్నాయి. వర్ణచిత్రంలా ఉన్న నింగిని, క్షణానికో రూపు దాలుస్తున్న మేఘమాలను, పెరటి నిండా రంగుల్ని అద్దుతున్న రకరకాల పూల మొక్కల్ని చూస్తూ వరండాలో కూర్చుని 'వాక్‌మన్'లో త్యాగయ్య కృతుల్ని, అన్నమయ్య సంకీర్తనల్ని మైమరచి వింటున్న సృజన ఫోన్ గణగణమని మోగడంతో ఉలిక్కిపడింది. అయిష్టంగా లేచి వెళ్ళి ఫోన్ ఎత్తింది.

"ఓ...! నో...!" రుద్ధ కంఠంతో అంటూ వణుకుతున్న చేతుల్తో ఫోన్ పెట్టేసింది సృజన. "మమ్మీ! రుక్కు ఇక్కడకు వస్తూ, కదుల్తున్న ట్రెయిన్లోనుంచి జారిపడిం దట. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్లో చేర్చారు" చెప్తూనే హాండ్ బాగ్ తీసుకుని బయటకు పరుగెత్తింది సృజన. నాలుగు ఫర్లాంగుల దూరంలో ఉన్న హాస్పిటల్‌కు రిక్షాలో వెళ్లేప్పటికి నాలుగు యుగాలు గడిచినట్లనిపించింది సృజనకు. రుక్మిణి ఏ వార్డులో ఉందో తెలుసుకునేటప్పటికి మరో పావుగంట పట్టింది. స్పృహలేకుండా, శరీరమంతా బాండేజీలతో నిండి ఉన్న రుక్మిణి గుర్తు పట్టలేని విధంగా ఉంది. దుఃఖంతో గొంతు పూడుకుపోయి ఎవరినీ ఏమీ ప్రశ్నించకుండా మౌనంగా రుక్మిణి బెడ్ పక్కన నుంచుంది సృజన.

"ఈ అమ్మాయి పేరెంట్స్‌కి టెలిగ్రాం ఇప్పించానమ్మా! కానీ వాళ్ళు ఎంత త్వరగా వచ్చినా కనీసం పది గంటలు పడుతుంది." ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ ధర్మారావు సృజన పక్కకు వచ్చి చెప్పారు.

"రుక్మిణి పేరెంట్స్ వచ్చేదాకా ఇక్కడ నేను ఉంటాను సర్." ఆయన భావం అర్థమయిన సృజన జవాబిచ్చింది.

"మంచిదమ్మా. మన ఆఫీస్ ప్యూన్ సత్యన్నారాయణను ఇక్కడ ఉంచి వెళ్తాను. ఏమన్నా అవసరమైతే నాకు ఫోన్ చేయించు. ప్రాణానికి రిస్కేమీ లేదని చెప్పారు డాక్టర్లు. ఈ అమ్మాయి నీ బెస్ట్ ఫ్రెండ్ కదా అని నీకు ఫోన్ చేయించాను. నువ్వు ఉండగలవా... నీకు భయమయితే వేరే ఎవరినన్నాపురమాయిస్తాను." సందేహంగా చూసారు ప్రిన్సిపాల్.

"అబ్బే అదేం లేదు సర్. నాకు భయమేమీ లేదు. నేను ఉంటాను." సృజన భరోసాగా చెప్పాక స్థిమితపడ్డారాయన.

"సరే అయితే నేను ఉదయమే వస్తాను. వెళ్ళేప్పుడు మీ నాన్నగారికీ విషయం చెప్పి వెళ్తాను." ప్యూన్ సత్యన్నారాయణకు పదిసార్లు జాగ్రత్తలు చెప్పి వెళ్ళిపోయారు ప్రిన్సిపాల్.

కనురెప్పల కింద నల్లగా కమిలి, ఉబ్బిన రుక్మిణి ముఖాన్ని చూస్తూ ఆమెతో తన పరిచయాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూంది సృజన.

మూడున్నర సంవత్సరాల క్రితం తనతోపాటు ఇంజనీరింగ్ కాలేజీలో చేరింది రుక్మిణి. అందరు ఆడపిల్లలకుమల్లే అందమైన అలంకరణమీద, రకరకాల

దుస్తుల మీద మోజులేని రుక్మిణి అతి సామాన్యమైన దుస్తులు వేసుకున్నా, అందరి కంటే ప్రత్యేకంగా కనపడేది. ఆమె నడకలోని ఠీవి, ఆమె కళ్ళల్లోని ఆత్మవిశ్వాసం, ఆమె నిర్భయ ప్రవర్తన అందరి దృష్టినీ ఆకర్షించాయి. ర్యాగింగ్ టైమ్‌లో ఆమె చూపిన ధైర్యం, తెగింపు చూసి తనలాంటి అమ్మాయిలకు ముచ్చట నిపించినా ఆమె ధోరణికి అబ్బాయిలు రెచ్చిపోయారు. దెబ్బతిన్న పురుషాహంకారం, విద్యార్థుల కుల రాజకీయాలు కలసి ఆమెనేమన్నా చేస్తాయేమోనన్న భయంతో తను మమ్మీనీ, డాడీని ఒప్పించి రుక్మిణిని కొన్నాళ్ళు తమ ఇంట్లో ఉంచింది. ఆమెతో పరిచయం పెరిగే కొద్దీ ఆమె తెలివితేటల్ని, సూక్ష్మ జ్ఞానాన్ని, జ్ఞాపకశక్తిని చూసి అబ్బురపడిపోయే తను, రుక్మిణి ఏదో ఒకనాడు చరిత్ర సృష్టిస్తుందని అనేది.

చరిత్ర సృష్టిస్తుందని తను నమ్మిన రుక్మిణి ప్రమాదవశాత్తూ రైల్లో నుంచి జారిపడలేదని, కావాలని రైల్లోంచి దూకిందని నర్సులు చెప్పుకుంటూంటే విని నిర్ఘాంతపోయింది సృజన. వారం క్రితం సెలవులకు ఇంటికి వెళ్ళిన రుక్మిణి ఇంకా సెలవులు ఉండగానే ఎందుకు తిరిగి వచ్చిందో, రైల్లోంచి దూకి ఆత్మహత్య చేసుకునేంతగా ఆమెకు బతుకు మీద ఎందుకు విరక్తి కలిగిందో అర్థం కాలేదు సృజనకు.

ఆలోచిస్తున్న సృజనకు రుక్మిణి కుటుంబం గురించి తనకేమీ తెలియదని గుర్తుకొచ్చింది. ఆమె తల్లి తండ్రులు, తోబుట్టువుల ప్రసక్తి వస్తే రుక్మిణి ముఖం కఠినంగా మారడం, ఒకోసారి విచారంతో దీనంగా అవడం, ఒకోసారి క్రోధంతో ఎర్రబడడం కళ్ళ ముందు నిలిచింది. స్వల్పమైన అంశాలకే తీవ్రంగా ప్రతిస్పందించే ఆమె వైఖరి తననెన్నో సార్లు తికమక పెట్టేది. ఉత్తినే ఉద్రేకపడిపోవడం, ఆవేశంతో అరవడం, అకారణంగా ఏడవడం, అంతలోనే సర్దుకుని అతి దీనంగా క్షమాపణ వేడుకోవడం, చాలా అరుదుగానే జరిగినా, తనకు బెరకుగా అనిపించి దూరంగా జరగాలనుకునేది. కానీ ఆమె సహజ లక్షణాలయిన స్నేహశీలత, ఆత్మవిశ్వాసం, విశాల దృక్పథం, సంస్కార వర్తనం చూసి 'అమ్మో! ఈమె స్నేహాన్ని కోల్పోతే ఎలా?' అనిపించి మరింత దగ్గరయేది. కలసి చదువుకోవడంతో, కలసి సంగీతం వినడంతో, కలసి పుస్తకాల్లోని విషయాల గురించి చర్చించుకోడంతో ఆస్నేహం వృద్ధి అయింది. ఆమెకు అయిష్టాన్ని, దుఃఖాన్ని కలిగించే ఆమె కుటుంబ ప్రసక్తి తీసుకురాకుండా జాగ్రత్త పడుతూ తమ స్నేహాన్ని కొనసాగించింది తను. ఆలోచిస్తూ, రుక్మిణి ఎప్పుడు కళ్లు విప్పుతుందోనని ఆత్రంగా వేచి చూస్తూ అర్ధరాత్రి

దాకా మెలకువగా ఉన్న సృజన మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

గుండెను కోసేలా, అతి దీనంగా ఉన్న ఏడుపు చెవుల్లో పడి మేల్కొన్న సృజనకు తన పక్కన కూర్చొని రుక్మిణి మంచంపై తల మోపి విలపిస్తున్న స్త్రీ, ఆమెకు అవతల ముఖం ముటముటలాడించుకుంటూ, అసహనంగా కదుల్తూ, కర్కశంగా చూస్తున్న పురుషుడు కనిపించారు. ఒక క్షణం వారి వంక భావరహితంగా చూసింది సృజన. బక్కపలచగా, తుఫానులో తడిసి ముద్దయి కూర్చున్న పిట్టలా ఆమె, లావుగా, భీకరంగా, సౌకుమార్యమంటే ఏమిటో తెలియనట్లున్న అతను- ఇద్దరి వంక మార్చి మార్చి చూసి బహుశా వీళ్ళు రుక్మిణి తల్లి తండ్రులేమోనను కుంటూ అప్రయత్నంగా ఆమె భుజం మీద ఓదార్పుగా చెయ్యేసింది సృజన.

“రుక్కుకేం ఫరవాలేదు. మీరు బాధపడకండి.” సృజన మాటల్ని విని తలెత్తిన ఆమె ముఖం కన్నీటి చారికల్తో ధయనీయంగా ఉంది.

“రాత్రి మానాన్నగారు డాక్టర్స్‌తో మాట్లాడారు. ప్రాణానికి రిస్కేమీ లేదని చెప్పారు. ప్రిన్సిపాల్‌గారితో కూడా డాక్టర్స్ భరోసాగానే చెప్పారు. మీరు ధైర్యంగా ఉండండి. రుక్కు తొందరగానే కోలుకుంటుంది.” విరిగిపడుతూ వున్న దుఃఖ కెరటాల్లో అల్లల్లాడుతున్న రుక్మిణి తల్లి సరోజినిని ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించింది సృజన.

ఇంటికి వెళ్ళి కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని రుక్మిణి తల్లితండ్రులకు భోజనం తీసుకుని వచ్చిన సృజన రుక్మిణి తండ్రి వెళ్ళిపోయాడని తెలిసి ఆశ్చర్యపడింది. తెలివిలేకుండా పడివున్న బిడ్డను అక్కున చేర్చుకుని, ఆమె ఆరోగ్యం కోసం ఆరాటపడవలసిన తండ్రి తల్లీ బిడ్డల్నిద్దర్నీ వాళ్ళ మానాన వాళ్ళను వదిలేసి ఎలా వెళ్ళిపోయాడో అర్థంకాలేదామెకు. రుక్మిణికి స్పృహ వచ్చి హాస్పటల్ నుంచి డిశ్చార్జి అయేదాకా సరోజినికి ఎంతో అండగా నిలబడింది సృజన. సెలవులైపోయి కాలేజీ తెరవడంవల్ల పగలు కాలేజీకి వెళ్ళినా, మిగతా సమయంలో దిగులుతో కుంగిపోయి ఉన్న రుక్మిణిని ఉత్సాహపరచడానికి, సంతోషంగా ఉంచడానికి ప్రయత్నిస్తూంది.

రుక్మిణి ఆరోగ్యం కొంతవరకు కుదుట పడి డిశ్చార్జి అయిన రోజున ఇంటికి రానని ఆమె మొరాయిస్తూంటే, సరోజిని బతిమాలి బతిమాలి ఫలితం కనపడక కుమిలి కుమిలి ఏడవసాగింది. ఇంటికి వెళ్ళడానికి రుక్మిణి ఎందుకంతగా ప్రతిఘటి స్తూందో అర్థంకాక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూంది సృజన.

"అమ్మా! ఆ నరకంలోకి నాకంఠంలో ప్రాణముండగా అడుగుపెట్టను. నన్ను విసిగించకు" కటువుగా చెప్పి తల తిప్పుకుంది రుక్మిణి.

"ఇంటికి రాక ఎక్కడికి వెళ్తావు? ఎలా బ్రతుకుతావు? నీ మొండితనం నీదే తప్ప అర్థం చేసుకుంటానికి ప్రయత్నించవా?" నిస్సహాయంగా చూసింది సరోజిని.

"ఈ దరిద్రపు బతుకు బతకలేకే కదా చావాలనుకుంది? కానీ నాకు చనిపోయే అదృష్టమెక్కడ! అన్ని దౌర్భాగ్యాలకూ తోడు ఇప్పుడీ అవిటితనం." కట్లు కట్టి ఉన్న కాలి వంక, చెయ్యి వంక చూచుకుంటూ సెల్ఫ్‌పిటీతో అగాధాల్లోకి జారిపోతున్న స్నేహితురాలి వంక విచారంగా చూస్తూంది సృజన.

"అమ్మా! నాన్న పారిపోయిన రోజునే అందరం ఇంత విషం మింగి ఛస్తే ఎంత గౌరవంగా వుండేది? ఎందుకమ్మా ఈ దిక్కుమాలిన బతుకు?" అకస్మాత్తుగా పెద్దగా వెక్కిళ్లు పెడుతూ ఏడుస్తూంది రుక్మిణి. మౌనంగా రుక్మిణి మాటల్ని వింటూన్న సృజన తుళ్లిపడింది. 'నాన్న పారిపోయాడా? మరి ఆరోజు ఆంటీతో కలిసి వచ్చిన వ్యక్తి ఎవరు? ఆయనను రుక్మిణి తండ్రిగానే భావించి మాట్లాడుతుంటే ఆంటీ తనను వారించలేదెందుకని?' ఏడుస్తున్న తల్లీ కూతుళ్ళిద్దరి వంక మతిపోయినట్లు చూస్తూంది సృజన.

"ఆంటీ! రుక్కు ఆరోగ్యం చక్కబడేదాకా మా యింట్లో ఉంటుంది. మీరు దానిని గురించి ఎక్కువగా ఆలోచించకండి." ముందుగా తెప్పరిల్లిన సృజన మృదువుగా చెప్తూంటే ఆమె చేతుల్నందుకుని కన్నీళ్ళుకార్చింది సరోజిని.

"చిన్నదానివైనా నీకు చేతులెత్తి మొక్కుతున్నానమ్మా! ఇన్నాళ్ళూ చేసిందానికి తోడు ఇంకా నీ సహాయం తీసుకుని నీ రుణాన్నెప్పటికి తీర్చుకోగలనమ్మా."

"భలే వారు ఆంటీ! స్నేహంలో ఆత్మీయతలే తప్ప రుణాలుండవు. రుక్కు మా ఇంట్లో ఉంటుంది. మీరు నిశ్చింతగా వెళ్ళండి." అంది సృజన.

కృతజ్ఞతాభారంతో వంగిపోతూ సృజన తల్లిదండ్రులిద్దరి దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్లిపోయింది సరోజిని. నిర్లిప్తంగా సమస్తం కోల్పోయినట్లు కూర్చున్న రుక్మిణిని మామూలు మనిషిని చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తూంది సృజన.

రుక్మిణి సృజన ఇంటికి వచ్చిన రెండు నెలలకు దాదాపు పూర్తిగా కోలుకుంది. ఇంతకుముందు అప్పుడప్పుడు కొద్ది రోజులు సృజన ఇంట్లో ఉన్నప్పటికీ, ఇంత దగ్గరగా సృజన కుటుంబాన్ని పరిశీలించలేదు. ఈ రెండు నెలలుగా ఈ కుటుంబ

సభ్యుల ఆత్మీయతతో తన మనసు గాయాల్ని మాన్పుకుంటున్న రుక్మిణికి తనకు జీవితంలో ఏమి దక్కకుండా పోయిందో భూతద్దంలో కనిపిస్తూంది.

"పుస్తకం ముందు పెట్టుకుని ఏమిటమ్మా ఆలోచనలు? పరీక్షలు దగ్గర కొస్తున్నాయి. ముందు చదువు. ఆలోచించడానికి జీవితమంతా ఉంది." రుక్మిణికి పాలు తెచ్చిన సృజన తల్లి కాత్యాయని మందలించింది.

"సారీ ఆంటీ!" పుస్తకం తెరచి చదువు మీద మనసు లగ్నం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించింది రుక్మిణి.

"ఆ ఛాప్టర్ అయిపోయిందా?" అప్పటి వరకు అన్న రాజేష్‌తో ఉత్తుత్తి యుద్ధం చేస్తూ ఇల్లంతా సర్దిన సృజన స్నానం చేసి పుస్తకం పట్టుకుని రుక్మిణి పక్కన కూర్చుంది. అమ్మకు వంటింట్లో సహాయం చేస్తూ, ఇంజనీర్స్ మీద జోక్స్ పేలుస్తూ చెల్లెల్ని ఉడికిస్తున్న 'మెడికో' రాజేష్ టెన్నిస్ బ్యాట్ పుచ్చుకుని బయటకు వెళ్ళాడు.

"కబుర్లతో కాలక్షేపం చెయ్యకుండా చదవండి." ఉమెన్స్ కాలేజీలో ఎకనమిక్స్ లెక్చరర్‌గా పని చేస్తున్న కాత్యాయని కాలేజీలో ఫంక్షన్‌కు వెళ్తూ హెచ్చరించింది.

ఆఫీసు నుంచి వచ్చిన సృజన తండ్రి పరమహంస ఇద్దర్నీ చిరునవ్వుతో పలకరించి తనగదిలోకి వెళ్ళాడు.

ఎంత ప్రయత్నించినా రుక్మిణి చదువు మీద దృష్టి నిలపలేకపోతూంది. గడిచిపోయిన తన జీవితమంతా పదే పదే కళ్ళముందు నిలుస్తూంది

"మమ్మీ వంట చేసి వెళ్ళింది కదా! కిచెన్‌లో ఇంతసేపటి నుంచి ఏం చేస్తున్నారు డాడీ." ఫోన్‌ని రిసీవ్ చేసుకుని మళ్ళీ వంట గదిలోకి వెళ్తున్న తండ్రివంక గారాలు పోతూ చూసింది సృజన.

"ఇద్దరూ కూర్చుని బంగారు తల్లుల్లా చదువుకుంటున్నారు కదా! వేడి వేడి పకోడీలు చేసి పెడదామని ఉల్లిపాయలు కట్ చేస్తున్నాను మీరు చదువుకుంటూ ఉండండి. జస్ట్ ఫైవ్ మినిట్స్‌లో వేడి పకోడీలు రెడీ." చిన్నగా నవ్వుతూ చెప్తున్న పరమహంస వంక అపురూపంగాచూస్తూంది రుక్మిణి.

"ఓ రియల్లీ! మా డాడీలాంటి మంచి డాడీ ఎవరికైనా ఉంటారా? " అల్లరిగా

నవ్వుతూ ఒక్క పరుగున వెళ్ళి పరమహంసను చుట్టేసింది సృజన. కూతురి నుదుటి మీద ఆప్యాయంగా ముద్దు పెట్టుకుని "వెళ్ళు నాన్నా! చదువుకో" అని కిచెన్‌లోకి వెళ్లాడు పరమహంస.

అరమోడ్పు కళ్ళతో ఆ మనోహర దృశ్యాన్ని చూస్తోంది రుక్మిణి. తాను స్వప్నించే ఆదర్శ కుటుంబం ఇది. అన్యోన్యంగా జీవిస్తున్న ఈ కుటుంబంలోని అమ్మ, నాన్నతో సమానంగా స్వేచ్ఛను, మర్యాదను, అధికారాన్ని అనుభవిస్తున్న వ్యక్తి. ఈమె తన బిడ్డల్ని లాలిస్తుంది, శాసిస్తుంది, తన బలమైన బాహువుల మధ్య పొదవుకుని రక్షిస్తుంది. ఈ కుటుంబంలో నాన్న కళ్ళకు పురుషాహంకారపు పొరల్లేవు. ఈయన తన భార్యను ప్రేమ, గౌరవాలతో సమాదరిస్తాడు. బిడ్డలకు అవధుల్లేని అనురాగాన్ని పంచుతాడు. 'మీ విజయాల్లో, వైఫల్యాల్లో మీ వెంట మేముంటాము. మీ అడుగు ముందుకే పడాలి.' అంటూ ఉత్తేజాన్నీ, భరోసానీ ఇచ్చే ఈ తల్లి తండ్రుల ఛాయలో పెరిగిన పిల్లలు జీవితంలోని ఉత్తమమైన విలువలన్నిటికీ రక్షకులవుతారు. ఈ మమతల పొదరింట్లో మసలిన పిల్లలు సమాజానికి శాంతినీ, స్నేహాన్నీ, ఆనందాన్నే పంచుతారు తప్ప హింసనూ, దౌర్జన్యాన్నీ, క్రౌర్యాన్నీ కాదు.

చెంపకు చేయి చేర్చి కళ్ళు మూసుకుని భావుకంగా ఆలోచిస్తున్న రుక్మిణికి కుటుంబ పునాది సవ్యంగా లేకపోతే కలిగే దుష్ఫలితాలు, వాటిని తాము అనుభవిస్తున్న వాస్తవం కూడా గుర్తొచ్చి హృదయం చెమర్చింది.

"ఏమిటి రుక్కూ! అంత ఆలోచన!" రుక్మిణి చేతిలోంచి జారిపడిన పుస్తకాన్ని తీసి అందిస్తూ అడిగింది సృజన.

"ఈ కుటుంబంలో పుట్టిన నువ్వెంత అదృష్టవంతురాలివో! కళ్లల్లో పెట్టుకుని కాపాడే అమ్మ, నాన్న, ప్రాణం పెట్టే అన్న ఇంతకంటే బ్రతుక్కు ఇంకేం కావాలి." ఏదో లోకంలో ఉన్నట్లు చెప్తోంది రుక్మిణి.

"నీకు మాత్రం లోటేముందమ్మా నీ కోసం ఆంటీ ఎంతగా ఆరాటపడతారు. మీ అన్నయ్య, చెల్లి మాత్రం నీ కోసం ప్రాణం పెట్టరా. ఇంక మీ నాన్నగారు..."

ఒక్కసారి పెద్దపెట్టున వెక్కివెక్కి పడుతున్న రుక్మిణిని చూసి విభ్రాంతితో మాట్లాడడం ఆపింది సృజన. ఆమె ఏడుపు తండ్రికి ఎక్కడ వినపడుతుందోనని భయపడుతూ గది తలుపు మూసింది.

"అయ్యో రుక్కూ! ఏమిటది. ఎందుకిలా ఏడుస్తున్నావు? నేనేమన్నా పొర పాటుగా మాట్లాడానా?" గాబరాగా అడిగింది సృజన.

వెక్కుతూనే లేదన్నట్లు తల తిప్పింది రుక్మిణి. ఆమె ఏడుపు ఉధృతం తగ్గే వరకు మౌనంగా ఊరుకుంది సృజన. కొద్దిసేపట్లో సంబాళించుకుని కళ్ళు తుడుచు కుంది రుక్మిణి.

"సృజనా! నాకు మాత్రం లోటేమిటని అడిగావు కదూ! అసలు నాకు ఉన్నవే లోట్లు, తండ్రి లేని లోటు, డబ్బు లేని లోటు, ప్రేమ, గౌరవ మర్యాదలు లేని లోటు, వెచ్చని కుటుంబం లేని లోటు." రుక్మిణి కళ్ళల్లో చివ్వున నీళ్ళుబికాయి.

"ఇన్ని లోటుల్లో నిండిన నా బ్రతుకు గురించి మీకందరికి తెలిస్తే నన్ను చులకన చేస్తారేమోనని భయం. నాకున్న ఈ కాస్త మనశ్శాంతి దక్కకుండా పోతుందేమోన్న భయం. అసలు బతకాలంటేనే భయం. ఇన్ని భయాలతో అనుక్షణం నేను చచ్చి బతుకుతున్నాను సృజనా!" రుక్మిణి శరీరం సన్నగా కంపిస్తూంది. కాసేపు రుక్మిణిని మాట్లాడించకుండా మౌనంగా ఉంది సృజన. కానీ, ఎన్నాళ్ల నుంచో తనను వేధిస్తున్న అనుమానాన్ని వెలిబుచ్చ కుండా ఉండడం ఆమెకు సాధ్యం కాలేదు.

"రుక్కూ! ఆరోజు మీ నాన్నగారు పారిపోయారన్నావు కదా! మరి నీకు యాక్సిడెంట్ అయినప్పుడు ఆంటీతో వచ్చారే, అయనెవరు? మీ బంధువా?"

సృజన ప్రశ్నతో రుక్మిణి ముఖం కఠినంగా మారింది. చెప్పడానికి ఇష్టం లేనట్లు బిగపట్టిన పెదాలు మెల్లగా విచ్చుకున్నాయి.

"కాదు మా అమ్మను ఉంచుకున్న వ్యక్తి." రుక్మిణి ముఖం ఎర్రబడింది. ముక్కుపుటాలదురుతున్నాయి.

"నన్ను కూడా ఉంచుకుందామనే కోరికతో నేను 'మెచ్యూర్ అవగానే నా మీద అత్యాచారం జరపబోయిన నీచుడు." రుక్మిణి కంఠం కసితో జీరపోయింది. నిలువు గుడ్లేసుకుని రుక్మిణి వంక చూస్తూంది సృజన. ఆమెకు పరిచయమున్న పరిధిలో ఇలాంటి లైంగిక సంబంధాలు లేవు. అందుకే వినడానికే గాభరా పడుతూంది.

"సృజనా! ఈరోజు నా గురించి నీకు అంతా చెప్తాను." రుక్మిణి ఇన్నాళ్లూ బలవంతాన వేసుకుని ఉంచిన నిగ్రహపు ముసుగు జారిపోయింది. తన చుట్టూ

తన రక్షణ కోసం వేసుకున్న రహస్య పరదాల్ని స్వయంగా చింపేయడానికి పూనుకుంది. ఉద్వేగంతో చలిస్తున్న రుక్మిణి తనకు ఊహ తెలిసినప్పటినుంచి జరిగిన జీవితాన్ని గుర్తుతెచ్చుకుంటూంది.

అమ్మ, నాన్న, అన్న, తమ్ముడు, చెల్లి తాను కలసి సంతోషంగా గడిపిన అతి కొద్దికాలం, ఆ తరువాత ప్రారంభమైన చీకటి రోజులు, పార్టీల్లో మర్యాద కోసం, సరదాగా ప్రారంభమైన నాన్న తాగుడు అలవాటుగా, వ్యసనంగా మారి తన జీతమంతా తాగుడికే తగలేయడం, అదేమని అడిగిన అమ్మను చావగొట్టి చెవులు ముయ్యడం, అమ్మవైపు బంధువులు, నాన్న వైపు బంధువులు నాన్నకు హితవు చెప్పిచెప్పి ఫలితం కనపడక వదిలెయ్యడం, ఊరినిండా నాన్న చేసిన అప్పులు, అప్పుల వాళ్లు ఇంటిమీదకు దండెత్తి వచ్చి యాగీ చెయ్యడం, నాన్న తాగి బజార్లో స్పృహ తప్పి పడిపోతే ఏ రిక్షావాడో దయతలచి ఇంటికి చేర్చడం, స్పృహవచ్చాక నాన్న అమ్మను తిట్టి, కొట్టి, హింసించి దాచి ఉంచిన పదీపరక పట్టుకుపోయి తాగుడికి ధారబోయడం, ఇంటిల్లిపాదీ ఆకలితో అలమటించి పోవడం, తాగుడికి జీతం చాలక, ఎక్కడా అప్పు పుట్టక నాన్న లంచాలు పట్టడం, పట్టుబడి చివరకు ఉద్యోగానికి ఉద్వాసన రావడం, అన్నీ నిన్న, మొన్న జరిగినట్లు పచ్చిగా ఉన్న జ్ఞాపకాలన్నిటినీ సృజన ముందు పేరుస్తూంది రుక్మిణి.

"ఉద్యోగం పోయిన రోజునే రెక్కలు రాని మమ్మల్ని, చదువు, దమ్మిడీ ఆస్థి, ఒంటి మీద చిన్నమెత్తు బంగారం, ఇంట్లో అమ్ముకోదగిన ఒక్క వస్తువు లేని అమ్మను దిక్కులేని అనాధల్ని చేసి నాన్న పరారైపోయాడు. దుర్భరమైన దారిద్ర్యం. ఎవరి పంచన చేరితే వాళ్ళు చేసే అవమానాలు, ఎవరి గుమ్మంలో అడుగుపెడితే వాళ్ళు తలుపులు మూసేసుకోవడం, ఎనిమిది, ఆరు, అయిదు, మూడు సంవత్సరాల వయస్సున్న మేము తినడానికే తప్ప సంపాదించి తేవడానికి శక్తి లేని వాళ్లమవడం, నాన్న తెచ్చిన దాంతో గుట్టుగా కాలక్షేపం చెయ్యడమే తప్ప అమ్మకు అంతవరకు బయటి ప్రపంచం తెలియకపోవడం, ఆకలి మా ప్రధాన సమస్య అయింది. కడుపు నిండా కాకపోతే మానె, మా ప్రాణాలు నిలప డానికి సరిపడానైనా పెట్టలేకపోతున్నాని అమ్మ ఏడ్చేది. పరిస్థితి అర్థంచేసుకునే వయసు లేక, ఆకలికి తట్టులేక అమ్మను వేధించే వాళ్ళం. ఆకలికి తట్టుకోలేకే అన్న చిల్లర దొంగతనాలు చెయ్యడం, నేను అడుక్కోవడం నేర్చుకున్నాము. ఇంత చేసినా మా అందరి ఆకలి తీరలేదు. చివరకు ఆకలితోనే నా చిన్నారి తమ్ముడు చచ్చిపోయాడు." చున్నీతో ముఖాన్ని కప్పుకుని కదిలి కదిలి ఏడుస్తూంది రుక్మిణి.

ఆమె చెప్తున్నది కళ్ళు విప్పార్చుకుని వింటున్న సృజన గుండె చెరువై కళ్ళలో చివ్వున నీళ్ళుబికాయి. గుండెలవిసిపోయేలా ఏడుస్తున్న రుక్మిణిని ఎలా సముదాయించాలో సృజనకు అర్థం కాలేదు.

"తాను పని చేసి సంపాదించి తెచ్చి మమ్మల్ని బతికించుకోలేనని గ్రహించిన అమ్మ ఒక కఠోర నిర్ణయాన్ని తీసుకుంది. అప్పటివరకు తన దారిద్ర్యాన్ని అసరాగా చేసుకుని తనను కబళించాలని ప్రయత్నించి ఫెయిలవుతున్న అతనికి ఉంపుడు గత్తెగా మారి మా ప్రాణాల్ని నిలిపింది. కానీ, మా కోసం ఆనాడే చచ్చిపోయిన మా అమ్మ మీద మాకు మాత్రం పీకలదాకా కోపముండేది. బయటి ప్రపంచం మమ్మల్ని మాటల ఈటెలతో రెచ్చగొట్టేది. ఆ కసినంతా అమ్మ మీద తీర్చుకుంటూ అమ్మను మాటల్తో చిత్రవధ చేసేవాళ్ళం." తల్లి మీద జాలితో, విషాదంతో నిండిపోయాయి రుక్మిణి కళ్ళు.

"కొండంత దుఃఖాన్ని సహిస్తూనే మా భవిష్యత్తుకు మంచి బాటలు వెయ్యా డానికి ప్రయత్నించింది అమ్మ. అన్న చదువుకోకుండా తిరుగుతూంటే, అమ్మ "చెడిపోకురా నాన్నా! చదువుకో", అని మందలిస్తే 'నువ్వు చెడిపోలేదా?' అని ఎదురు తిరిగేవాడు. ఉక్రోషంతో ఏడ్చేవాడు. అమ్మను పచ్చి తిట్లు తిట్టి అలిగి అన్నం తినకుండా బయటికి పోయేవాడు. కంటికీమింటికీ ఏకధారగా ఏడుస్తూ కొడుకుతో పాటు పస్తులుండేది అమ్మ. అమ్మ మీద కసితో, పారిపోయిన నాన్న మీద కసితో, నాన్న స్థానంలోకి వచ్చిన ఆయన మీద కసితో, మొత్తం ప్రపంచం మీద కసితో అన్న దారితప్పిపోయాడు. జులాయిగా తిరుగుతూ, సెక్స్ సినిమాలు చూస్తూ, వారపత్రికల్లోని బూతు సీరియల్స్ చదువుతూ పొద్దు పుచ్చుతున్నాడు." అన్నను తలచుకుని ఆవేదనతో ఒక నిమిషం మాట్లాడలేకపోయింది రుక్మిణి.

"మొదట నేను కూడా అన్నలాగే మొండిగా, మూర్ఖంగా ప్రవర్తించినా, వయసు పెరిగినకొద్దీ విచక్షణతో ఆలోచించడం నేర్చుకున్నాను. అమ్మ జీవిత మంతా నిండిన హింసను, నిస్సహాయతను సానుభూతితో అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించాను. అవమానాలు, తిరస్కారాలు పొందినప్పుడల్లా రోషంతో నాకళ్ళు జ్వలించేవి. అమ్మ పిల్లలుగా మేము పొందుతున్న అవమానాల్ని, తిరస్కారాల్ని అమ్మను ఉంచుకున్న ఆయన పిల్లలు పొందడం లేదు సరికదా సానుభూతిని, జాలిని పొందుతున్నారని కూడా నాకు అర్థమైంది. గత్యంతరం లేని పరిస్థితుల్లో ఆయన ఆశ్రయంలోకి చేరిన అమ్మ అనుక్షణం మహాపరాధం చేసినట్లు ఒదిగి ఒదిగి బతుకుతూంటే, ఆయన అమ్మను చేరదీయడం వల్ల తన మగసిరి, కీర్తి

పెరిగినట్లు గర్వంగా తిరుగుతున్నాడని కూడా గ్రహించాను. ఈ అన్యాయాన్ని సరిదిద్దే శక్తిలేని నేను ఈ అవమానకర జీవితాన్ని తప్పించుకోవడానికి ఏకైక మార్గం - బాగా చదువుకుని, వ్యక్తిగా నేను ఉన్నత శిఖరాలకు చేరడమేనని కూడా తెలుసు కున్నాను.''

ఏదో ఒక ఆవేశతరంగం తనను బలంగా తోస్తున్నట్లు చెప్పుకుపోతూంది రుక్మిణి. రెప్పవాల్చడం, ఊపిరిపీల్చడం మరిచిపోయి వింటూంది సృజన.

"అది సరే, ఇన్నేళ్ళ నుంచి ఇంతగా దుఃఖాన్ని సహించడం నీకు అలవాట యింది కదా, ఇప్పుడు కొత్తగా ఆత్మహత్య చేసుకునేంతటి కష్టమేమొచ్చింది?'' సృజన ప్రశ్న విన్న రుక్మిణి ముఖం పాలిపోయింది.

ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పడం ఆమెకు ఇష్టంలేదు. ఒక భయంకర స్వప్నంలా తనను కాటేస్తున్న ఆ అనుభవాన్ని ఆమె బలవంతంగా తోసేస్తున్నా దాని నుంచి విముక్తం కాలేకపోతూంది.

'ఈ ప్రశ్నకు జవాబిస్తే నువ్వు తట్టుకోలేవు సృజనా! ఇలాంటి దారుణాలు జరుగుతాయనేది నీ ఊహకు కూడా అందదు. మనుషుల మధ్య సహజంగా ఉండవలసిన సంబంధాలెంత వికృతంగా మారుతున్నాయో, విలువల క్షీణత మనుషుల్నెంత వేగంగా ఆదిమ ఆటవిక సమాజం వేపు వెనక్కు నెట్టుతూందో నీకంతగా తెలియదు.' అనుకుంటూ సృజన వంక జవాబు చెప్పలేని నిస్సహాయ తతో చూచింది రుక్మిణి.

"చెప్పు రుక్కూ'' సృజన రొక్కించడం చూసి ఇంక తప్పక చెప్పసాగింది రుక్మిణి.

"నాకు ఊహ తెలిసినప్పటినుంచి నేను పడిన కష్టాలు, అవమానాలు నా చుట్టూ సుళ్ళు తిరిగి నా హృదయాన్ని నలిబలి చేసాయి. నా బతుకు చుట్టూ ఎన్ని ఒత్తిడులో! ఎన్నెన్ని పీడకలలో! పైకి మేకపోతు గాంభీర్యాన్ని ప్రదర్శించినా, లోలోన అభద్రతాభావంతో నేను గజగజ వణికిపోతాను.''

రుక్మిణి వంక జాలిగా చూస్తూంది సృజన.

"ఈ అభద్రతాభావమే నేను 'సైకో'లా, విచిత్రంగా ప్రవర్తించేలా చేస్తుంది. కొండంత దుఃఖాన్ని మోస్తూ, శారీరక, మానసిక హింసను అనుభవిస్తూ మమ్మల్ని పెంచి పెద్దచేసి బతుకులో నిలబెట్టేందుకు శక్తివంచన లేకుండా ప్రయత్నించిన

అమ్మ ఔన్నత్యం, అందుకు ప్రతిఫలంగా ఆమెకు మేము అందిస్తున్న దూషణలు, తిరస్కారాలు గుర్తుకొచ్చి ఒక క్షణం అపరాధ భావంతో క్రుంగి పోతాను. మరుక్షణం గౌరవంగా పెంచలేనప్పుడు మమ్మల్నిలా అవమానాలపాలు చెయ్యకుండా అప్పుడే చంపిపారేస్తే పోయేది కదా అనే కోపం, పసితనం పోని నా మీద ఆ దుర్మార్గుడు జరపబోయిన అత్యాచారపు భయంకర ముద్ర నన్ను వణికింపజేస్తుంది."

ఆ అకృత్యం అప్పుడే జరుగుతున్నట్లుగా విహ్వలంగా చూసింది రుక్మిణి.

"అంతలోనే ఆవేశం లేకుండా ఆలోచిస్తాను. నాలుగు రోజులు అమ్మని చేరదీసి, మోజు తీరాక మమ్మల్ని తరిమేయకుండా అతను తన భార్య, పిల్లలు, బంధువర్గమంతా ప్రతిఘటించినా వినక ఇన్నేళ్ళుగా మా సంరక్షణ భారాన్ని మొయ్యడానికి కారణం ఏమిటి? ఇంతటి దయను చూపించడానికి ప్రేరేపించిన అతనిలోని మానవతా శకలానికి చెయ్యెత్తి నమస్కరించనా లేక అతనిలోని చెడు గుణాల్ని, నాపై జరపబోయిన అత్యాచారాన్ని తలచుకుని ద్వేషించనా? కందిరీగల తుట్టలా ఆలోచనలు నా మెదడును చుట్టుముడుతూంటే బతుకును తరిచి చూడడానికి భయం, బతకడానికి భయం. అంతలోనే బతకాలని, బాగా బతకాలనే వెర్రి కోరిక. ఎక్కడ ఆనందప్రదమైన కుటుంబాన్ని చూసినా అది మాకు దక్కకుండా పోయిందే అన్న ఉక్రోషం." ఆపకుండా రుక్మిణి చెప్పుకు పోతూంది.

ఆమెలోని సంఘర్షణ సృజనకు అర్థమవుతూంది.

కానీ, ఆమె తాను అడిగినదానికి జవాబు చెప్పకుండా దాటేస్తూందని గ్రహించింది.

"నువ్వు నా ప్రశ్నకు జవాబివ్వలేదు రుక్కూ! బతుకు మీద అంతటి విరక్తి ఎందుకు కలిగింది?" సూటిగా అడుగుతున్న సృజనను తప్పించుకోలేకపోయింది రుక్మిణి.

కొద్ది క్షణాలు విహ్వలంగా చూస్తూ కూర్చున్న రుక్మిణి చివరకు పెదవి విప్పింది.

"నా అన్న నన్ను 'రేప్' చెయ్యబోయాడు."

ఇంక ఆపై మాట్లాడలేక బలంగా ఊపిరి పీలుస్తూ, ఏడుపుని ఆపుకుంటూ కంఠాన్ని సవరించుకోసాగింది రుక్మిణి.

ఆమె వంక శిలలా చూస్తూంది సృజన.

"అవును సృజనా! సెక్స్ సినిమాలు, బూతు పుస్తకాల ప్రభావంతో, కడుపులో పడిన మందు నిషాతో కళ్ళుమూసుకుపోయిన నా అన్న నన్ను రేప్ చెయ్యబోయాడు. బలమంతా ఉపయోగించి అన్నను ప్రతిఘటించిన నాకు, బ్రతుకు మీద, ప్రపంచం మీద, సమస్త మానవ సంబంధాల మీద రోత పుట్టింది. మనిషిలోని మానవతను చంపేసి పశువుగా మారుస్తున్న విష సంస్కృతిని ధ్వంసం చెయ్యాలన్న ఉద్రేకం, వక్రమార్గంలో పడి తనను తాను నాశనం చేసుకుంటూ మానవ జన్మకే కళంకంగా మారిన అన్నను చంపిపారేయాలన్న కసి, తండ్రి స్థానంలో ఉన్న వ్యక్తిచేత, తోడబుట్టిన అన్న చేత అత్యాచారానికి గురవబోయిన నా ఈ శరీరం మీద విపరీతమైన జుగుప్స, భరించలేని టెన్షన్‌తో, నిగ్రహించుకోలేని దుఃఖంతో రైలెక్కాను. నా గుండెల మీద నుంచి రైలు చక్రాలు దొర్లుతున్నంత బాధ, నా మెదడులోని ప్రతి కణమూ చిట్లిపోతున్న చప్పుడు, రైల్లోంచి ఎప్పుడు దూకేసానో గుర్తు లేదు."

షాక్‌లో ఉన్న సృజన గుండె మీద చెయ్యేసుకుని చేష్టలు దక్కి చూస్తోంది.

"నా సమస్యలకు, జరిగిన సంఘటనలకు ఆత్మహత్య పరిష్కారం కాదని నాకు తెలుసు. క్షణికోద్రేకంతో చేసిన పనికి ఇప్పుడు బాధపడుతున్నాను. బ్రతుకు ఇంతకు పదింతలు దరిద్రంగా ఉన్నప్పటికీ, ప్రతికూలంగా ఉన్న పరిస్థితులతో పోరాడి గెలవడానికే ప్రయత్నించాలి తప్ప పిరికిగా చావగూడదు. జీవితంలో నిలదొక్కుకుని నా కలల్ని సాకారం చేసుకోవడానికి నా సర్వశక్తుల్నీ ఒడ్డాలే తప్ప ఓడిపోగూడదు."

రుక్మిణి చేతిని ఆప్యాయంగా పట్టుకున్న సృజనకు ఆమె చేతినుంచి తన చేతిలోకి శక్తి తరంగాలు వేగంగా ప్రవహించినట్లనిపించింది.

- 'ఇండియా టుడే', 1994.